

18-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল - আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ যথার্থ জ্ঞান তোমালোকৰ ওচৰত আছে, সেই কাৰণে তোমালোকে
প্ৰত্যাশ্বান জনাব লাগে যে তোমালোক শিৱ শক্তি হোৱা"**

***প্ৰশ্ন :-** সৰ্বোচ্চ লক্ষ্য কোনটো, যাৰ বাবে তোমালোক সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা?

***উত্তৰ :-** নিৰন্তৰ স্মৃতিত থকা - এইটো হৈছে সৰ্বোচ্চ লক্ষ্য। স্মৰণৰ দ্বাৰাই কৰ্মভোগ সমাপ্ত হৈ কৰ্মাতীত অৱস্থা হ'ব। যি মাতা-পিতাৰ পৰা অপাৰ সুখ পাই আছা, তেওঁৰ বাবে সন্তানসকলে কয় - বাবা, আপোনাৰ স্মৃতি পাহৰি যাওঁ! আচৰিত কথা নহয় জানো। দেহী-অভিমানী হৈ থকাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকিলে স্মৃতি পাহৰিব নোৱাৰে।

***গীত :-** কোনে এই সকলো খেল ৰচিলে..... (কিছনে ইয়ে চব খেল ৰচায়া).....

ওঁম্ শান্তি। ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কৈছে) - সন্তানসকলে নিজৰ পিতাক জানে। এতিয়া সন্তানসকল আহি পিতাৰ দ্বাৰা আন্তিক হৈছে, কিয়নো পিতাৰ দ্বাৰা পিতাক জানিলে সেই কাৰণে আন্তিক বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে জানিলা সঁচাকৈ আমি আত্মা হওঁ, তেওঁ আত্মাসকলৰ পিতা। যদিওবা কোনো মনুষ্যই নিজকে আত্মা বুলি বুজেও কিন্তু পৰমাত্মাক কোনেও নাজানে। যেতিয়া পিতাই নিজে আহি সন্তান জন্ম দিয়ে আৰু তেওঁলোকক নিজৰ পৰিচয় দিয়ে তেতিয়াহে জানে। পিতায়ে নিজৰ পৰিচয় দিবলগীয়া হয়। তেওঁ হৈছে আত্মাসকলৰ পিতা। সন্মুখত আহি কয় যে তোমালোক আত্মা হোৱা আৰু মই তোমালোক আত্মাসকলৰ পৰমপিতা হওঁ। তোমালোকে নিশ্চয় কৰা। এয়াতো সাধাৰণ কথা। আত্মাসকলৰ পিতা নিশ্চয় আছে। গায়নো আছে আত্মা আৰু পৰমাত্মা বহু সময় পৃথক হৈ থাকিল....। পিতাক সন্তানসকলেহে চিনি পায়। পিতা 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত পুনৰ আহিছে। যেতিয়া সকলো সন্তান নাস্তিক দুখী হৈ পৰে, এজনো আন্তিক নাথাকে তেতিয়া পিতাৰ আগমন হয়। আন্তিক কৰি উঠি পুনৰ নিজে লুকাই যায়। তাৰ পিছত পিতাক কোনেও আৰু নাজানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ এইটো নিশ্চয় পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি আছে। সকলোৰে পুৰা নিশ্চয় নাই। যদিওবা ইয়াত সন্মুখত বহি আছে, জানে যে পৰমপিতা পৰমাত্মা, পতিত-পাৰন পিতাই পতিতৰ পৰা পাৰন দেৱতা কৰি গঢ়ি আছে। ইয়াত দেৱতাসকলৰতো কেৱল মূৰ্তিহে আছে। নিজেতো নহয়। যি মনুষ্য মাত্ৰ আছে, তোমালোক ব্ৰাহ্মণৰ বাহিৰে, আন কোনেও আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ বিষয়ে নাজানে। আমিহে পৰমাত্মা বুলি কোৱাৰ বাবে আত্মাকো নাজানে আৰু পৰমাত্মাকো নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এজনো মনুষ্য নাই যিয়ে নিজক যথার্থ ৰীতি আত্মা বুলি বুজে আৰু পৰমাত্মাক নিজৰ পিতা বুলি বুজে। কিন্তু এতিয়া ইয়াৰ প্ৰত্যাশ্বান কোনে জনাব? শক্তিসকলেই প্ৰত্যাশ্বান জনাইছিল। কিন্তু এতিয়াও সেই শক্তি অহা নাই যিটো তোমালোকৰ থাকিব লাগে। শিৱ শক্তিসকলতো প্ৰখ্যাত হয়, নাম জ্বলা হয়। জগত অম্বাও শক্তি হয়। আজিকালি আলোচনা সভালৈ সকলো ধৰ্মীয় নেতাসকল আহে, তেওঁলোককো বুজাব লাগে।

পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, তোমালোকতো দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে। মই আত্মা হওঁ, পৰমপিতাৰ পৰমাত্মাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছো - এইটো নিশ্চয় যদি নাই, কিবা সংশয় আছে তেন্তে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিবা। ভাল-ভাল সন্তানো চলি চলি মায়াৰ ধুমুহা লাগিলে অধঃপতিত হৈ যায়। নিশ্চয় বুদ্ধিৰ পৰা সংশয় বুদ্ধিৰ হৈ পৰে। নহ'লেতো

সন্তান কেতিয়াও সংশয় বুদ্ধিৰ নহয় যে এওঁ মোৰ পিতা নহয়। ইয়াত এইটো আচৰিত ধৰণৰ হয়। এনেকৈ কয়ো যে পৰমপিতা পৰমাত্মা আত্মাসকলৰ পিতা হয়, তেওঁ আমাক পঢ়ায়, তথাপিও পিতাক পাহৰি যায়। নিতৌ বুজাই থাকে – সন্তানসকল, নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। জন্ম জন্মান্তৰৰ বহুত বিকৰ্মৰ বোজা শিৰৰ ওপৰত আছে। তোমালোকে জানা মম্মা বাবা, যাক ব্ৰহ্মা-সৰস্বতী বুলি কোৱা হয়, তেওঁলোক প্ৰথম নম্বৰত আছে। তেওঁলোকেও নিজেই কয় - ইমান যোগ লগাওঁ, যত্ন কৰোঁ তথাপিও অনেক জন্মৰ পাপ খণ্ডিত নহয়। কিবা নহয় কিবা ভুগিবলগীয়া হয়। অন্তিমত এই ভুগিবলগীয়াবোৰৰ পৰা মুক্ত হৈ কৰ্মাতীত অৱস্থা পাব লাগিব। পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। মায়াও কম শক্তিশালী নহয় - দুয়োজনেই সৰ্বশক্তিমান, ৰাৱণ মায়াই সকলো মনুষ্যকে পতিত কৰি দিছে। গায়নো কৰে পতিত-পাৱন, হাত চাপৰি মাৰি থাকে, তেন্তে নিশ্চয় পতিত হয় নহয় জানো কিন্তু নিজকে নুবুজে যে আমি পতিত হওঁ। এইটো বুজাই দিয়াৰো অতি আৱশ্যক যে এতিয়া এইখন হৈছে পতিত দুনিয়া। পাৱন দুনিয়া বুলি সত্যযুগক কোৱা হয়। পাৱন দুনিয়াত এনেকৈ পতিত-পাৱনক আহ্বান কৰা নহয়। তাতো ভাৰত বহুত সুখী আছিল, এটাই ধৰ্ম আছিল। এতিয়া তোমালোকে জানা পৰমপিতা পৰমাত্মা জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, তেওঁ এই সকলো বেদ-শাস্ত্ৰ আদিৰ ৰহস্যক জানে। তেৱেঁই পঢ়াই আছে কিন্তু কিছুমান এনেকুৱা আছে যিয়ে এইটোও পাহৰি যায় যে আমাক পৰমাত্মাই পঢ়ায়। বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাই আমাক পঢ়ায়, সেইটো নিচা নাথাকে। ইয়াৰ পৰা বাহিৰত ঘৰলৈ গ'লে নিচা চুৰুমে হৈ যায়। কাচিৎহে কোনোবাই যুক্তিযুক্ত পুৰুষাৰ্থ কৰে। মায়াও বহুত শক্তিশালী হয়। দেহ-অভিমান হৈছে প্ৰথম নম্বৰত। বাবাই বুজাইছে - নিজকে দেহী (আত্মা) বুলি বুজা। মই আত্মা হওঁ, এই শৰীৰৰ দ্বাৰা মই কৰ্ম কৰোঁ। নিজকে পৰমাত্মা বুলিতো কেতিয়াও ভাবিব নালাগে। পিতাই কয় মই তোমালোকক পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তুলিবৰ বাবে আহিছো। মোক ক্ষণে ক্ষণে স্মৰণ কৰা। কিন্তু বহুত ভাল-ভাল সন্তানেও পিতাক স্মৰণ নকৰে আৰু সঁচা কথাও নকয়। যি চাৰ্ট (স্মৃতিত থকাৰ হিচাপৰ তালিকা) লিখি পঠিয়াই তাতো মিছা। সঁচা চাৰ্ট নিলিখে। বাবাই বুজায় - নিজক আত্মা বুলি ভাবা, আমি আত্মাই ৪৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ কৰি এতিয়া বাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। ৰাতিপুৱা উঠি বাবাক স্মৰণ কৰিলে তাৰ নিচা গোটেই দিনটোলৈকে থাকিব। মনুষ্যই ধন উপাৰ্জন কৰিলে নিচা থাকে যে আজি ইমান উপাৰ্জন কৰিলো। এয়াও ধান্দা, বেপাৰ হয় গতিকে তাত কিমান মেহনত (যত্ন) কৰিব লাগে। বাবাই নিজৰ অনুভৱ শুনায়, কিমান পৰিশ্ৰম কৰে। ৰাতিপুৱা উঠি নিজৰ লগত কথা পাতিব লাগে। এতিয়া পাৰ্ট (ভূমিকা) পুৰা হ'ল, এতিয়া আমাৰ যোৱাৰ সময়, আকৌ ২১ জন্ম ৰাজ্য কৰিব লাগিব। কিমান মিঠা, কিমান মৰমৰ, আশ্চৰ্যজনক বাবা। এনেকুৱা পিতাক কোনো মনুষ্য মাদ্ৰই নাজানে। পিতাই আহি সন্তানসকলক নিজতকৈও উচ্চলৈ লৈ যায় আকৌ সন্তানসকলে পিতাক সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ নিজতকৈও তললৈ লৈ গ'ল সেয়েহে পিতাই কয় - তোমালোক বহুত দুখী হৈ পৰিলা। মই তোমালোক সন্তানসকলক ব্ৰহ্মাও আৰু বিশ্ব দুয়োটাৰে মালিক কৰি তোলা আকৌ তোমালোক সন্তানসকলে মোক পিতাক সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়া। এয়াও ড্ৰামাৰ খেল। এতিয়া পিতাই নিৰ্দেশ দিয়ে - এনেকৈ-এনেকৈ বুজোৱা।

লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদি দেৱী-দেৱতাসকল ১০০ শতাংশই সলভেণ্ট (চহকী) বুদ্ধিৰ আছিল, এতিয়া নাই। পাৰ্থক্য চোৱা কিমান আছে - ক'ত ভাৰত স্বৰ্গ আছিল, এতিয়া নৰক। এই জ্ঞান কোনো মনুষ্যৰে নাই। তোমালোক সন্তানসকলৰো সেই শক্তি নাই। দেহ-অভিমান বহুত। দেহী-অভিমानी হ'লেতো ধাৰণ হোৱা উচিত। পিতাই নিৰ্দেশ দিয়ে - এনেকৈ এনেকৈ প্ৰত্যাহ্বান জনোৱা। আত্মা কি, পৰমাত্মা কি - সেয়া কোনেও নাজানে। তোমালোকে জানা যে আমি আত্মা বিন্দু হওঁ, আমাৰ পিতা পৰমপিতা পৰমাত্মাও বিন্দু হয়। তেওঁ জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ, পতিত পাৱন হয়। জন্ম-মৰণত নাহে। আমি আত্মাসকল জন্ম-মৰণত আহো। পৰমপিতা পৰমাত্মাই কয় - মোৰো পাৰ্ট (ভূমিকা) আছে, মই আহোঁ, তোমালোক

সকলোকে সুখী কৰি পুনৰ নিৰ্বাণধামত বহি যাওঁ। মনুষ্য বৃদ্ধ হ'লে বানপ্ৰস্থলৈ গুচি যায়, কিন্তু অৰ্থ বুজি নাপায়। বানপ্ৰস্থ অৰ্থাৎ বাণীৰ সিপাৰৰ স্থান। তেওঁলোক জানো বাণীৰ সিপাৰে গৈ বহি যায়। এতিয়া বানপ্ৰস্থীতো সকলোৱে হয়। আমি আত্মাসকল বাণীৰ সিপাৰৰ নিবাসী হওঁ। কিন্তু সেই স্থানকো নাজানে। তোমালোকৰ মাজতো কোনো কোনোৰ বুদ্ধিত এই কথাবোৰ আছে। দেহ-অভিমান বহুত। পিতাক অনুসৰণ নকৰে। মায়াও অতি প্ৰবল। আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ সম্বন্ধক কোনেও নাজানে। পিতাৰ সম্বন্ধকেই নাজানে। তোমালোকেও ক্ষণে ক্ষণে পাহৰি যোৱা। পিতাৰ হৈ উঠি পিতাক পুৰা স্মৰণ কৰিব লাগে নহয় জানো। এনেকৈ কয় - বাবা, ক্ষণে ক্ষণে স্মৰণ কৰিবলৈ পাহৰি যাওঁ। হেৰ', তোমালোকে মাতা-পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ পাহৰি যোৱা! নিৰন্তৰ স্মৃতিত থকাৰেই লক্ষ্য, যি মাতা-পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছা, তোমালোকে তেওঁকেই পাহৰি যোৱা! আচৰিত কথা। মাতা-পিতাতো এজনেই। পিতাই কয় - ময়েই তোমালোকৰ মাতা-পিতা হওঁ। এয়া হৈছে অতি গুঢ় কথা। কোনোৱে ভাবে জগদম্বা মাতা হয়, কিন্তু নহয় তেওঁতো সাক্ষী নহয় জানো। তোমালোকে নিৰাক্ষৰক মাতা-পিতা বুলি কোৱা। এই সকলোবোৰ কথা প্ৰথমে কোৱা নাছিল। দিনে-প্ৰতিদিনে গুঢ় কথা শুনোৱা হয়। কিবা কথা বুজাব নোৱাৰিলে কোৱা - বাবাই এতিয়ালৈকে শুনোৱা নাই, পিতাক সুধিম। দিনে-প্ৰতিদিনে বহুত নতুন নতুন পইন্টচ পাই থকা যায়। জ্ঞানতো বহুত বিশাল। বুজোতা জনহে বুজে। পঢ়ি পঢ়ি ভাগৰি যায়। বাবালৈ লিখে - মই আৰু চলিব নোৱাৰো, বিৰক্ত হৈ পৰিছো। বিৰক্ত হৈ পঢ়া এৰি দিয়ে। বিকাৰত গ'লে পঢ়া বাদ পৰে। এই পঢ়া ব্ৰহ্মচৰ্য্যৰ ধাৰণাৰ দ্বাৰাহে হ'ব। যদি ব্ৰহ্মচৰ্য্যক খণ্ডিত কৰা তেন্তে ধাৰণা হ'ব নোৱাৰিব। আনক ক'ব নোৱাৰিবা যে কাম মহাশত্ৰু হয়। বুদ্ধিৰ তলাই বন্ধ হৈ যায়। লক্ষ্য বহুত উচ্চ। সন্যাসীয়েতো গৃহস্থ ধৰ্ম এৰি গুচি যায়। তেওঁলোক হৈছে হঠযোগী সন্যাসী, এয়া হৈছে ৰাজযোগ। পিতাহে আহি ৰাজযোগ শিকায়। হঠযোগীয়ে কেতিয়াও ৰাজযোগ শিকাৰ নোৱাৰে। এই কথাটো সম্পূৰ্ণ ভাবে বুজোৱাৰ কৌশল আয়ত্ব কৰিব পৰা নাই। তেওঁলোকৰ হৈছে হঠযোগ সন্যাস। তেওঁলোকে পতিতক পাৱন কৰিব নোৱাৰে। তোমালোকৰ হৈছে বেহদৰ সন্যাস, সেয়া হৈছে হদৰ সন্যাস। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে আমাৰ ৪৪ জন্ম পুৰা হ'ল, এতিয়া আমি উভতি যাওঁ। এই বেহদৰ সন্যাস বুদ্ধিৰ দ্বাৰা কৰা হয়। তেওঁলোকৰ হঠযোগ কৰ্ম সন্যাস। তোমালোকৰ হৈছে ৰাজযোগ, কৰ্মযোগ, যিটো ভগৱানে শিকাইছে। এতিয়া তোমালোকে ভালদৰে বুজাব পাৰা যে সেয়া হৈছে হঠযোগ আৰু এয়া ৰাজযোগ। শিৱকো কোনোৱেও বুজি নাপায়। যেনেকৈ আত্মা বিন্দু, তেনেকৈ শিৱও বিন্দু। বিন্দুৰ (তিলক) চিন ভ্ৰুকুটিতেই দিয়া হয় অন্য কোনো ঠাইত বিন্দু দিয়া নহয়। ভ্ৰুকুটিতেই বিন্দু দিয়া হয়। আত্মাইও ইয়াতেই বাস কৰে - এয়া কোনেও নাজানে। ইমান সৰু বিন্দুত ৪৪ জন্মৰ পাৰ্ট নিহিত হৈ থাকে, এয়া কিমান গভীৰ কথা। অন্য কোনেও এয়া বুজাব নোৱাৰে। প্ৰকৃত কথা বুজাব লাগে। যেনেকৈ আত্মা বিন্দু, তেনেকৈ পৰমাত্মাও বিন্দু। যদি বেলেগ আত্মা আহে তেতিয়া সেই আত্মাও কাষতে বহিব নহয় জানো। ব্ৰাহ্মণৰ শৰীৰত আত্মাক আহ্বান কৰে, আত্মাই আহি কথা কয় - মই অমুক ঠাইত জন্ম লৈছোঁ, তেতিয়া হ'লে সেই আত্মা আহি ক'ত বহিব? কি মুৰত বহিব জানো? তাত নিজৰো আত্মা আছে নহয়। পিতাই কয় ময়ো বিন্দু হওঁ, মোক পৰম পিতা পৰম আত্মা বুলি কয়। তেওঁৰ মহিমা বহুত শ্ৰেষ্ঠ। শিৱায়ে নমঃ এয়া কোনে মহিমা কৰিলে? আত্মা শালিগ্রামে, তেতিয়া হ'লে নিশ্চয় তেওঁ ভিন্ন হয়। দুনিয়াই এই কথাবোৰ নাজানে, তোমালোকে জানা তেওঁৰ এটাই নাম - 'শিৱ'। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শঙ্কৰক ব্ৰহ্মা দেৱতায়ে নমঃ, বিষ্ণু দেৱতায়ে নমঃ বুলি ক'ব। তেওঁক শিৱ পৰমাত্মায়ে নমঃ বুলি ক'ব। গতিকে শিৱ উচ্চ নহ'ল জানো। এই কথাবোৰ তোমালোকে বুজিব পাৰা। এই জ্ঞানো তোমালোকৰ এতিয়া আছে। তোমালোকৰ এয়া হীৰাতুল্য জন্ম। দেৱতাসকলেতো প্ৰালব্ধ ভোগ কৰে। এই প্ৰালব্ধ দিওঁতা পিতা আশ্চৰ্যকৰ হয়। এনেকুৱা পাৰলৌকিক পিতাৰ প্ৰতি কিমান সন্মান ৰাখিব লাগে। বুদ্ধিৰ যোগ এই ব্ৰহ্মাৰ লগত নহয়, তেওঁৰ লগত ৰাখিব লাগে। সেই পিতাই এওঁৰ দ্বাৰা পঢ়ায়, এইটো শৰীৰ

ঋণলৈ লৈছে। গোটেই সৃষ্টি তেওঁ কিমান ডাঙৰ অতিথি হয়। শিৱবাবা পৰমধামৰ পৰা আহে। কিমান ডাঙৰ ভাৰতৰ অতিথি হয়। ক'ৰ পৰা আহিছে? সেই মন্ত্ৰীসকলৰ কিমান সন্মান কৰা হয়। এওঁ গুপ্ত বেশত কিমান ডাঙৰ অতিথি পতিতসকলক পাৱন কৰিবলৈ আহিছে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) ৰাতিপুৱা উঠি স্মৰণত বহি উপাৰ্জন জমা কৰিব লাগে। নিজে নিজৰ সৈতে কথা পাতিব লাগে। দেহী-অভিমানী হৈ থাকিব লাগে।
- (2) ৰাজযোগ, কৰ্মযোগ শিকিব আৰু আনকো শিকাব লাগে। কেতিয়াও বিৰক্ত হৈ পঢ়া এৰিব নালাগে। পিতাৰ প্ৰতি সন্মান নিশ্চয় ৰাখিব লাগে।

***বৰদান:- মহাবীৰ হৈ পিতাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁতা বাহনধাৰী তথা অলংকাৰধাৰী হোৱা**

মহাবীৰ অৰ্থাৎ অস্ত্ৰধাৰী। শক্তিসকলক বা পাণ্ডৱসকলক সদায় বাহনত দেখুওৱা হয় আৰু অস্ত্ৰও দেখুওৱা হয়। অস্ত্ৰ অৰ্থাৎ অলংকাৰ। বাহন হৈছে শ্ৰেষ্ঠ স্থিতি আৰু অলংকাৰ হৈছে সৰ্ব শক্তি। এনেকুৱা বাহনধাৰী আৰু অলংকাৰধাৰীয়েই সাক্ষাৎকাৰ মূৰ্ত হৈ পিতাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাব পাৰে। এয়াই মহাবীৰ সন্তানসকলৰ কৰ্তব্য। মহাবীৰ তেওঁকেই কোৱা হয় যিয়ে নিজৰ উৰন্ত কলাৰ দ্বাৰা সকলো পৰিস্থিতি পাৰ হৈ যায়।

***শ্লোগান:- একৰস পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰা উচ্চ স্থিতি গঢ়ি তোলা তেতিয়া হিমালয়ৰ দৰে ডাঙৰ পৰীক্ষাও কপাহৰ দৰে হৈ যাব।**

!!ওঁম্ শান্তি!!
